

Ασίας Διοικήσεις (Βυζάντιο)

Summary :

Η διοίκηση Ασιανής της επαρχότητας Ανατολής, διοικητική ενότητα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, οργανώθηκε το έτος 314 στα δυτικά και νότια εδάφη της Μικράς Ασίας και στις νήσους του Αιγαίου Πελάγους. Τη συνέθεταν έντεκα πυκνοκατοικημένες επαρχίες. Οι πόλεις και οι λιμένες της Ασιανής ήταν κέντρα του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού κατά την Ύστερη Αρχαιότητα. Η διοίκηση Ασιανής καταργήθηκε κατά το τρίτο τέταρτο του 7ου αιώνα, όταν οι επαρχίες της περιήλθαν στα θέματα Οψικίου και Θρακησίων.

Other Names

Διοικήσεις Ασιανής, Διοικήσεις Ασίας, Ασιανή

Geographical Location

Δυτική Μικρά Ασία

Historical Region

Ασία, Ελλήσποντος, Φρυγία, Λυδία, Λυκαονία, Παμφυλία, Λυκία, Καρία, νησιά Αιγαίου

Administrative Dependence

Επαρχότης Ανατολής

1. Από την επαρχία Ασίας στη διοίκηση Ασιανής

Με τις διοικητικές [μεταρρυθμίσεις του αυτοκράτορα Διοκλητιανού](#) (284-305) διασπάστηκαν οι ευρείες διοικητικές ενότητες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας σε μικρότερες, τις επαρχίες. Οι νέες επαρχίες στην περιοχή Ασίας (τα εδάφη της δυτικής και της νότιας Μικράς Ασίας και οι νήσοι του Αιγαίου πελάγους) συναποτέλεσαν τη διοίκηση Ασιανής της επαρχότητας Ανατολής το έτος 314.¹ Στα βόρεια και στα ανατολικά της άτυπης γεωγραφικής ενότητας της διοίκησης Ασιανής βρίσκονταν οι επαρχίες που συνέθεταν τη [διοίκηση Ποντικής](#). Στο νοτιοανατολικό άκρο η Παμφυλία Ασιανής ήταν όμορη με την Ισαυρία Ανατολής. Στα νότια όριο ήταν η Μεσόγειος ενώ στα δυτικά το Αιγαίο.

Οι επικεφαλής των επαρχιών Ασιανής ήταν υπόλογοι στο [βικάριο](#) Ασιανής, ο οποίος υπαγόταν στον [έπαρχο του πραιτωρίου](#) και επί της ουσίας ασκούσε τα καθήκοντα που είχαν οι τοποτηρητές ([agentes vicarii](#)) στην υστερορωμαϊκή [επαρχία Ασίας](#).² Κατά κύριο λόγο ο βικάριος Ασιανής είχε την εποπτεία της οικονομίας των επαρχιών και της λειτουργίας της δικαιοσύνης, καθώς και την εποπτεία του οδικού δικτύου.³ Το νομισματοκοπείο Ασιανής βρισκόταν στην [Κύζικο](#), στη μητρόπολη της [επαρχίας Ελλησπόντου](#).

Η σύμπτωση των εδαφών μεταξύ της υστερορωμαϊκής επαρχίας Ασίας και της διοίκησης Ασιανής, του αξιώματος του τοποτηρητή Ασίας και του βικάριου Ασιανής, αλλά, ως ένα βαθμό, και η πολιτιστική υπεροχή της πρωτοβυζαντινής επαρχίας Ασίας και των πόλεων της αντανακλώνται στη δεύτερη ονομασία της διοίκησης που ήταν σε συχνή χρήση: διοίκηση Ασίας.

2. Επαρχίες Ασιανής

Τη διοίκηση Ασιανής συγκροτούσαν οι ιστορικές περιοχές Καρία, [Λυδία](#), Πισιδία, [Λυκία](#), Παμφυλία, [Φρυγία](#),

Ασίας Διοικήσεις (Βυζάντιο)

Ασία και οι νήσοι του Αιγαίου πελάγους ως αυτόνομες επαρχίες. Διοικητικές μεταρρυθμίσεις που έλαβαν χώρα κατά τον 4ο αιώνα είχαν ως συνέπεια το διαχωρισμό της ενιαίας Φρυγίας και Καρίας σε [Φρυγία Πακατιανή](#) και [Φρυγία Σαλουταρία](#). Στις αρχές του 4ου αιώνα πραγματοποιήθηκε ο διαχωρισμός της ενιαίας Λυκίας και Παμφυλίας από τον Κωνσταντίνο Α' (306/324-337). Η ίδρυση της [επαρχίας Λυκαονίας](#) σε εδάφη των επαρχιών [Πισιδίας](#) της διοίκησης Ασιανής, [Ισσυρίας](#) της διοίκησης Ανατολής και [Γαλατίας](#) της διοίκησης Ποντικής έγινε το έτος 370 από τον Ουάλεντα (364-378). Οι περιοχές διευθετήθηκαν εντέλει σε έντεκα διοικητικές ενότητες, που –ας σημειωθεί– ήταν οι λιγότερες σε αριθμό επαρχίες που συνέθεταν διοίκηση, οι οποίες ωστόσο ήταν οι πλέον πυκνοκατοικημένες της αυτοκρατορίας. Ως προς την εκκλησιαστική διοίκηση να αναφερθεί ότι οι επαρχίες Ελλησπόντου και Ασίας αποτελούσαν την ενιαία εκκλησιαστική επαρχία Ασίας τουλάχιστον μέχρι το έτος 325, και αναλόγως είχαν διευθετηθεί οι επαρχίες Φρυγίας. Από το έτος 348 και εξής η εκκλησιαστική γεωγραφία των επαρχιών Ασιανής συνέπιπτε με την πολιτική τους γεωγραφία.

3. Μεταρρυθμίσεις

Οι μεταρρυθμίσεις του [Ιουστινιανού Α'](#) (527-565) προκειμένου για τις επαρχίες Ασιανής αφορούσαν καταρχήν την αντικατάσταση του βικάριου Ασιανής από τον [κόμη](#) Φρυγίας Πακατιανής για το διάστημα 535-548/553, οπότε επιπλέον δικαστικές αρμοδιότητες ανατέθηκαν στον έπαρχο και οι επιμέρους αρχές των επαρχιών έγιναν ακόμα πιο ανεξάρτητες από τις αρχές των διοικήσεων προκειμένου για τα οικονομικά. Οι αντικαταστάτες των βικαρίων είχαν και στρατιωτικές αρμοδιότητες. Οι βικάριοι είχαν ήδη απωλέσει μεγάλο μέρος των αρχικών εξουσιών τους: από το τρίτο τέταρτο του 4ου αιώνα έχασαν πολλές δικαστικές αρμοδιότητες και κατά τον 5ο αιώνα και στη συνέχεια οικονομικές. Σταδιακά αναδείχθηκαν σε διακοσμητικά στοιχεία του διοικητικού μηχανισμού.⁴ Αρμοδιότητες ήσσονος σημασίας και η επιτήρηση του οδικού δικτύου παρέμεναν στα χέρια τους κατά τις πρώτες δεκαετίες του 6ου αιώνα.

Παράλληλα ιδρύθηκε μία νέα αρχή, η [quaestura iustiniana exercitus](#), στην οποία προκειμένου για τη διοίκηση Ασιανής ανατέθηκαν οι επαρχίες Καρίας και Νήσων, το έτος 535. Επρόκειτο για αλλαγή στο πλαίσιο της διευθέτησης της τροφοδοσίας του στρατεύματος στον ποταμό Δούναβη, η οποία πρόσθεσε μεγάλο βάρος στους Κάρες και στους νησιώτες, εφόσον στο εξής θα απηύθυναν τα αιτήματά τους στον [κυαίστορα](#) στη Μοισία. Η μεταρρύθμιση άρθηκε εκ των πραγμάτων, σε βάρος των δικαστικών αρμοδιοτήτων του κυαίστορα.

Τον 7ο αιώνα καταργήθηκε το αξίωμα του επάρχου του πραιτωρίου και των υποκείμενων σε αυτόν βικαρίων των διοικήσεων· οι διοικήσεις αυτές αυτομάτως καταλύθηκαν. Στις επαρχίες που είχαν συναποτελέσει τη διοίκηση Ασιανής ανέλαβαν δικαιοδοσία τα θέματα [Οψικίου](#) και [Θρακησίων](#), από το τρίτο τέταρτο του 7ου αιώνα, στους δε λιμένες αρμοδιότητα είχε το ναυτικό θέμα των Κιβυρραιωτών μετά το 719/720.

4. Πόλεις και οικονομία στην Ασιανή

Σε [νεαρά](#) του έτους 535 ο [ανθύπατος](#) Ασίας αναγράφηκε στην κατηγορία των υψηλότερων εισφορών ετησίως προς το αυτοκρατορικό ταμείο, στην οποία ενεγράφη και ο κόμης Ανατολής. Οι κόμητες Φρυγίας Πακατιανής και Γαλατίας Πρώτης, που είχαν μόλις αντικαταστήσει τους βικαρίους Ασιανής και Ποντικής, και ο βικάριος του Μακρού Τείχους απέδιδαν όσα και οι υπατικές αρχές των επαρχιών.⁵ Και μόνο το ότι η υπατική αρχή της επαρχίας Ασίας απέδιδε όχι όσα οι άλλες υπατικές αρχές ή οι κόμητες, αλλά όσα ο κόμης (της διοικήσεως) Ανατολής, είναι ασφαλής ένδειξη για την ευμάρεια των πόλεων και των κατοίκων της.

Ασίας Διοικήσεις (Βυζάντιο)

Οι επαρχίες Ασιανής ήταν πυκνοκατοικημένες και οι πόλεις τους άκμαζαν οικονομικά εξαιτίας, μεταξύ και άλλων παραγόντων, του διηπειρωτικού διαμετακομιστικού εμπορίου που κατευθυνόταν μέσω των αγορών τους στη Ρώμη και στην Κωνσταντινούπολη. Οι πολυάριθμοι λιμένες στη νότια και τη δυτική Μικρά Ασία, η [Εφεσος](#), η Κύζικος, η [Πέογη](#), τα [Μύρα](#) και, τέλος, η Ρόδος, πόλη και [εμπορείον](#) με χαμηλούς δασμούς από την Αρχαιότητα, εξασφάλιζαν την επάρκεια στα αγαθά που παράγονταν στην [επαρχότητα](#) της Ανατολής αλλά και σε αυτά που εισέρρεαν από την Ανατολή. Μικρότερης σημασίας αρχικά, η Φάσηλις, ο Όλυμπος, η [Μίλητος](#) και η Κίβυρα υπήρξαν διαχρονικά αξιόλογοι λιμένες. Οι μεσόγειες πόλεις [Σάρδεις](#), [Λαοδίκεια](#), [Σύναδα](#), [Ικόνιο](#), [Αντιόχεια](#) είχαν επίσης οικονομική ισχύ, παρά τη σαφή υπεροχή των παραλίων στον τομέα των συναλλαγών.

1. Η Ρωμαϊκή και η πρώιμη Βυζαντινή Αυτοκρατορία διευθετήθηκαν γεωγραφικά βάσει των ασιατικών και των ευρωπαϊκών εδαφών της, τα οποία συνιστούσαν επαρχίες και αποτέλεσαν, αντίστοιχα, την επαρχότητα της Ανατολής και την επαρχότητα της Δύσης. Η διοίκηση των περιφερειών ανατέθηκε στον έπαρχο. Το έτος 314 χρονολογείται με ασφάλεια η ίδρυση του θεσμού των διοικήσεων, έξι ανά επαρχότητα, με επικεφαλής αξιωματούχο το βικάριο. Βλ. Zuckerman, K., "Sur la liste de Vérone et la province de grande Arménie, la division de l'Empire et la date de création des diocèses", *Travaux et Mémoires* 14 (2002), σελ. 617-638, ειδικά σελ. 617 κ.ε. και σελ. 636.
2. Βλ. RE 2 R 8 (1958) s.v. Vicer (Ensslin, W.), 2015-44.
3. Βλ. Jones, A.H.M., *The Later Roman Empire 284-602 I* (Oxford 1964, ανατύπωση 1990), σελ. 373.
4. Βλ. Jones, A.H.M., *The Later Roman Empire 284-602 I* (Oxford 1964 ανατύπωση 1990), σελ. 374, σημ. 21.
5. Schöll, R. – Kroll, G. (επιμ.), *Corpus Juris Civilis v I-IV: Novellae* (ανατύπωση Dublin–Zürich 1972), σελ. 80-81. Ο κόμης Ανατολής και ο ανθύπατος Ασίας επωμίζονται την καταβολή των μεγαλύτερων ποσών. Οι κόμητες Φρυγίας Πακατιανής και Γαλατίας Πρώτης και ο βικάριος του Μακρού Τείχους αποδίδουν όσα και οι υπατικές αρχές και ακόμη μικρότερα ποσά βαρύνουν τους ηγεμόνες. Θα προσθέσουμε ότι οι διοικήσεις Αιγυπτιακής και Θρακικής, όλες οι επαρχίες των οποίων αναγράφονται στις κατηγορίες με τις χαμηλότερες εισφορές, συγκριτικά απέδιδαν ακόμα λιγότερα έσοδα.

Bibliography :

	Fedalto G. , <i>Hierarchia Ecclesiastica Orientalis I: Patriarchatus Constantinopolitanus Series Episcoporum Ecclesiarum Christianarum Orientalium</i> , Padova 1988
	Barnes T.D. , <i>The New Empire of Diocletian and Constantine</i> , Harvard 1982
	Honigmann E. , "La liste originale des pères de Nicée (À propos de l'évêché de Sodoma: en Arabie)", <i>Byzantion</i> , 14, 1939, 17-76
	Vogel C. , "Circonscriptions ecclésiastiques et ressorts administratifs civils durant la première moitié du IVe siècle [du consile de Nicée (325) au consile d'Antioch (348)]", <i>La géographie administrative et politique d'Alexandre à Mahomet : actes du Colloque de Strasbourg, 14 - 16 juin 1979. - Strasbourg, 1979. - (Travaux du Centre de Recherche sur le Proche-Orient et la G, Strasbourg 1981, 273-291</i>
	Hendy M.F. , <i>Studies in the Byzantine Monetary Economy c. 300-1450</i> , Cambridge Mass. 1985

Ασίας Διοικήσεις (Βυζάντιο)

	Rousselle A., Carrié J.M. , <i>L'Empire romain en mutation. Des Sévères à Constantin ,192-337</i> , Paris 1999
	Chastagnol A. , <i>L'évolution politique, sociale et économique du monde romain de Dioclétien à Julien. La mise en place du régime de Bas-Empire (284-363)</i> , 1982 Paris
	Jones A.H.M. , <i>The Later Roman Empire, 284-602. A Social, Economic, and Administrative Survey, 1-2</i> , Oxford 1964
	Christol M. , <i>L'Empire romain du IIIe siècle - Histoire politique (de 192, mort de Commode, à 325, concile de Nicée)</i> , Errance, Paris 1997
	Kolbe H.-G. , <i>Die Statthalter Numidiens von Galliens bis Konstantin (288-320)</i> , C.H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung, München 1962, Vestigia. Beiträge zur alten Geschichte 4
	Fedalto G. , <i>Hierarchia Ecclesiastica Orientalis. Series Episcoporum Ecclesiarum Christianarum Orientalium II. Patriarchatus Alexandrinus, Antiochenus Hierosolymitanus</i> , Padova 1988
	Migl J. , <i>Die Ordnung der Ämter. Prätorianerpräfektur und Vikariat in der Regionalverwaltung des Römischen Reiches von Konstantin bis zur Valentinianischen Dynastie</i> , Frankfurt 1994
	Curta F. , "Quaestura exercitus Iustiniani: the evidence of seals", <i>Acta Byzantina Fennica</i> , 1, 2002, 9-26
	Jones A.H.M. , "The date and value of the Verona List", <i>Journal of Roman Studies</i> , 43, 1953, 21–29
	Noethlichs K.L. , "Zur Entstehung der Diözesen als Mittelinstanz des Spätromischen Verwaltungssystems", <i>Historia</i> , 31, 1982, 70-81
	Zuckerman C. , "Sur la Liste de Vérone et la province de Grande Arménie, la division de l'Empire et la date de création des diocèses", <i>Mélanges Gilbert Dagron</i> , Paris 2002, Travaux et Mémoires 14, 617-638
	Barnes T.D. , "Emperors, Panegyrics, Prefects, Provinces and Palaces (284-317)", <i>Journal of Roman Archaeology</i> , 9, 1996, 532-552
	Bury J.B. , "The Provincial List of Verona", <i>Journal of Roman Studies</i> , 13, 1923, 127-151

Webliography :

	Map of the Roman Empire http://intranet.dalton.org/groups/Rome/RMap.html
	Provincial Reorganisation http://penelope.uchicago.edu/Thayer/E/Roman/Texts/secondary/BURLAT/21*.html#2
	Roman Imperial Provinces http://www.roma-imperiale.com/roman_province.html
	The Roman Empire. Diocese of Asiana http://www.roman-empire.net/maps/empire/dioceses/diocl-asiana.html

Glossary :

	agentes vices, οι Αξιωματούχοι στη Ρωμαϊκή και την πρώτη Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Επιφορτισμένοι με διοικητικά καθήκοντα τοποτηρητές στην υπηρεσία του επάρχου του πραιτορίου (praefectus praetorio).
--	--

Ασίας Διοικήσεις (Βυζάντιο)

	quaestor iustinianus exercitus, αρσ.
Ανώτατος πολιτικός και στρατιωτικός αξιωματούχος. Η αντίστοιχη διοίκηση ξηράς και θαλάσσης (quaestura) ιδρύθηκε επί Ιουστινιανού Α' (Νεαρά 51). Περιλάμβανε τις περιοχές της Κάτω Μοισίας και της Μικράς Σκυθίας στο Δούναβη, καθώς και την Καρία, την Κύπρο, την Κύπρο και τις Κυκλάδες. Πιθανόν ο σκοπός του διοικητικού μέτρου ήταν η ενίσχυση των εξασθενημένων από βαρβαρικές επιθέσεις παραδουναβίων περιοχών. Ωστόσο, σύντομα οι αρμοδιότητες του κοιαιστόρα (quaestor exercitus) περιορίστηκαν.	
	ανθύπατος, ο (proconsul)
Υψηλό αξίωμα της Ρωμαϊκής και της Πρώιμης Βυζαντινής περιόδου. Ο ανθύπατος (proconsul, vir spectabilis στη συγκλητική ιεραρχία) ήταν κατά κανόνα κυβερνήτης επαρχίας. Ανθυπατικές ήταν μόνο οι αρχαίες αυτοκρατορικές επαρχίες (στη Μικρά Ασία μόνο η επαρχία Ασίας και για μικρό χρονικό διάστημα η επαρχία Καππαδοκίας), ο δε ανθύπατος ήταν κατώτερος μόνο από το δομέστικο των σχολών και το στρατηλάτη της Ανατολής. Από τον 9ο αιώνα αναφέρεται ως τιμητικός τίτλος και παύει να χρησιμοποιείται από το 12ο αιώνα.	
	βικάριος (vicarius), ο
Γενικά ο όρος δηλώνει τον αντικαταστάτη αξιωματούχων. Από τον 3ο αιώνα αντικαθιστά κυρίως procuratores από τις τάξεις των ιππέων. Οι πιο σημαντικοί βικάριοι ήταν οι αντικαταστάτες των επάρχων του πραιτορίου. Στην πρώιμη βυζαντινή διοίκηση κατά κανόνα ο όρος σημαίνει τους πολιτικούς άρχοντες στις «διοικήσεις» που θεσπίστηκαν τη δεκαετία του 310. Οι βικάριοι μπορούσαν επίσης να έχουν στρατιωτικά καθήκοντα (όπως τη διοίκηση της φρουράς της Αιγύπτου) ή και δικαστικά. Η σημασία του αξιώματος μειώθηκε κατά το β' μισό του 4ου αιώνα.	
	εμπόριον, το (εμπορείον)
Τα εμπόρια (εμπορεία) ήταν εμπορικοί σταθμοί που εξυπηρετούσαν πρωτίτως τις ανάγκες του διαμετακομιστικού εμπορίου, αλλά ήταν και προς χρήση όλων των ταξιδιωτών. Σταδιακά κάποια από αυτά εξελίχθηκαν σε οικισμούς.	
	έπαρχος πραιτορίου (praefectus praetorio), ο
Ο όρος αντιστοιχεί στο λατινικό praefectus praetorio, ενώ απαντά στα ελληνικά και ως «έπαρχος της πραιτορίας» ή «των πραιτορίων» ή ακόμα και ως «έπαρχος της διοικήσεως». Στην Αυτοκρατορική περίοδο ο έπαρχος του πραιτορίου ήταν διοικητής επαρχίας από την τάξη των ιππέων. Επί Κωνσταντίνου το αξίωμα άλλαξε μορφή και επρόκειτο για τον επικεφαλής διοικητικής ενότητας που περιλάμβανε επαρχίες «διοικήσεως». Το 400 μ.Χ. τέτοιες επαρχίες ήταν η Ανατολή (Oriens), η Ιλλυρία (Illyricum), η Ιταλία και η Γαλατία (Gallia). Το αξίωμα των επάρχων ήταν το υψηλότερο μετά τον αυτοκράτορα στην κρατική ιεραρχία. Ο ισχυρότερος έπαρχος ήταν της Ανατολής (praefectus praetorio per Orientem), αξίωμα που αναφέρεται τελευταία φορά το 680.	
	επαρχότητα (υπαρχία), η (praefectura praetorio)
Επαρχότητα του πραιτορίου ή υπαρχία. Βασική διοικητική υποδιάρθρωση της ύστερης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Εισήχθη επί Μεγάλου Κωνσταντίνου (4ος αιώνας). Η αυτοκρατορία διαιρούνταν σε τέσσερις praefecturae ή επαρχότητες: α) praefectura praetorio per Orientem (επαρχότητα Ανατολής), β) praefectura praetorio Galliarum (επαρχότητα Γαλατίας), γ) praefectura praetorio per Illyricum (επαρχότητα Ιλλυρικού), δ) praefectura praetorio Italiae, Illyrici et Africae (επαρχότητα Ιταλίας).	
	κόμης, ο (λατ. comes, -is)
1. Κρατικός αξιωματούχος στη Ρωμαϊκή και τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία με ποικίλες πολιτικές αλλά κυρίως στρατιωτικές αρμοδιότητες (π.χ. ειδικά ο κόμης Ανατολής εκτελούσε χρέη βικαρίου κατά την Πρώιμη Βυζαντινή περίοδο, επί Ιουστινιανού Α' ο κόμης επικεφαλής των διευρυμένων επαρχιών είχε πολιτική και στρατιωτική εξουσία, ενώ κατά τη Μέση Βυζαντινή περίοδο ο κόμης Οψικίου ήταν από τους ελάχιστους διοικητές θεμάτων που δεν έφεραν τον τίτλο του στρατηγού). 2. Τίτλος ευγενείας στη μεσαιωνική Δύση.	
	κναιίστωρ, κοιαιίστωρ (λατ. quaestor, -oris, questor) ή κοιαισίτωρ
Αρχαιότητα. Ταμίας. Ρωμαϊκό αξίωμα με αρμοδιότητες σχετικά με τον έλεγχο και την εποπτεία των οικονομικών στην αυτοκρατορία. Βυζάντιο. Σημαντικό αξίωμα κατά την πρωτοβυζαντινή περίοδο. Οι κάτοχοί του είχαν τον υψηλό τίτλο του πατρικίου. 1. κναιίστωρ του ιερού παλατίου (λατ. quaestor sacri palatii). Ο αξίωμα θεσπίστηκε από τον Κωνσταντίνο Α (324-337) με ευρείες δικαστικές και νομοθετικές αρμοδιότητες. Επεξεργαζόταν τα νομοσχέδια και προσυπέγραφε τα αυτοκρατορικά διατάγματα. Επεξεργαζόταν τα νομοσχέδια και προσυπέγραφε τα αυτοκρατορικά διατάγματα. Οι αποφάσεις του ήταν ιδιαίτερα ισχυρές και μπορούσαν να προσβληθούν μόνο ενώπιον του αυτοκρατορικού δικαστηρίου. Ο κναιίστωρ Τριβωνιανός (529-545), επί Ιουστινιανού Α', υπήρξε ο γνωστότερος κάτοχος αυτού του αξιώματος. 2. Το 539 ο Ιουστινιανός θέσπισε το αξίωμα του κοιαιισίτωρος (quaesitor), που ονομαζόταν απλά κοιαιίστωρ, με δικαστικές και αστυνομικές αρμοδιότητες μόνο στην Κωνσταντινούπολη. Στη μεσοβυζαντινή εποχή οι σημαντικότερες αρμοδιότητες του κοιαιίστορα μεταβιβαστήκαν στον λογοθέτη του δρόμου, τον επί των δειήσεων κ.α. και το αξίωμα υποβιβάσθηκε στην 35η θέση στην διοικητική ιεραρχία, στις τάξεις των κριτών. Ο κοιαιίστωρ αναφέρεται έως τα τέλη του 14ου αι., στην 45η θέση, και όπως φαίνεται αποτελούσε πλέον μόνο τιμητικό τίτλο.	
	Νεαρά, η (novella, θηλ.)
Όρος που σημαίνει κατά λέξη νέο διάταγμα και χρησιμοποιείται από τον 4ο αιώνα και εξής για να δηλώσει τις διατάξεις των αυτοκρατόρων εκτός των	

Ασίας Διοικήσεις (Βυζάντιο)

οργανωμένων κωδίκων. Ήταν γραμμένες κυρίως στα ελληνικά και χρησιμοποιήθηκαν εκτενώς στη Μέση Βυζαντινή περίοδο. Από τα χρόνια των Κομνηνών όμως και μετά, αντικαταστάθηκαν από άλλους, ειδικότερους όρους και σπάνια συναντώνται στην Ύστερη Βυζαντινή περίοδο.

Sources

Honigmann, E. (επιμ.), *Le Synekdèmos d'Hiéroklos et l'opuscule géographique de Georges de Chypre* (Bruxelles 1939), σελ. 21-33, 658.1-690.2.

Schöll, R. – Kroll, G. (επιμ.), *Corpus Juris Civilis v I-IV: Novellae* (ανατύπωση Dublin–Zürich 1972), σελ. 68, 80-88, 262.

Quotations

Ο κυαιστωρ θα εκδικάζει τις εφέσεις των Καρίων στην Κωνσταντινούπολη:

« ΜΑ'

Η ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΒΟΝΟΝ ΚΥΑΙΣΤΩΡΑ ΕΧΕΡCΙΤΟΥ ΤΑΤΤΕΙ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΤΟΥC ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΚΑΡΙΑC ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΜΥCΙΑC ΚΑΙ ΣΚΥΘΙΑC, ΠΑΡΑΤΙΝΙ ΔΕΙ ΤΑΥΤΑC ΕΞΕΤΑΞΕCΘΑΙ ... <Προοίμιον> ... Ήπειδή τοίνυν πολλοί προσήλθον ήμιν τών έκ Καρίας και Ρόδου και Κύπρου δυσχεραίνοντες και φάσκοντες αναγκάζεσθαι πολλάκις και χειμῶνος ὦρα ... και κινδυνεύειν και πελάγη διαπερῶντας ...»

Schöll, R. – Kroll, G. (επιμ.), *Corpus Juris Civilis v I-IV: Novellae* (ανατύπωση Dublin–Zürich 1972), σελ. 262.

Auxiliary Catalogues

Επαρχίες-μητροπόλεις

(στις αρχές του 5ου αι. και ενδείξεις για διοικητικές μεταρρυθμίσεις επί των επαρχιών)

ΑΣΙΑ με μητρόπολη την Έφεσο

ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ με μητρόπολη την Κύζικο

ΦΡΥΓΙΑ ΠΑΚΑΤΙΑΝΗ με μητρόπολη τη Λαοδίκεια

ΛΥΔΙΑ με μητρόπολη τις Σάρδεις

ΠΙΣΙΔΙΑ με μητρόπολη την Αντιόχεια

ΛΥΚΑΟΝΙΑ με μητρόπολη το Ικόνιο

ΦΡΥΓΙΑ ΣΑΛΟΥΤΑΡΙΑ με μητρόπολη τα Σύναδα

ΠΑΜΦΥΛΙΑ με μητρόπολη την Πέργη

ΛΥΚΙΑ με μητρόπολη τα Μύρα

ΚΑΡΙΑ με μητρόπολη την Αφροδισιάδα (στην Quaestura Exercituta από 536/7)

ΝΗΣΩΝ με μητρόπολη τη Ρόδο (στην Quaestura Exercituta από 536/7)